

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3819/2019
11.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Борковић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Никола Вуловић, адвокат из ..., ради опозива уговора о поклону, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 690/17 од 06.02.2018. године, у седници већа одржаној 11.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 690/17 од 06.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 2303/16 од 02.11.2016. године, у ставу првом изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је ништав и да не производи правно дејство уговор о поклону непокретности који су закључили тужилац као поклонодавац и тужена као поклонопримац, оверен пред Првим општинским судом у Београду дана 13.02.2004. године под Ов.бр. .../..., којим је тужилац поклонио туженој двособан стан број ..., површине 51м², на ... спрату стамбене зграде у ул. ... бр. ..., у ..., у ..., те да се тужена обавезе да се исели из наведеног стана. У ставу другом изреке, усвојен је евентуални тужбени захтев и опозован је уговор о поклону непокретности који су закључили тужилац као поклонодавац и тужена као поклонопримац, оверен пред Првим општинским судом у Београду дана 13.02.2004. године под Ов.бр. .../..., којим је тужилац поклонио туженој двособан стан бр., површине 51м² на ... спрату стамбене зграде у ул. ... бр. ... у ..., у ..., те да се тужена обавезе да се исели из овог стана. У ставу трећем изреке, тужена је ослобођена плаћања судских такси. У ставу четвртом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 272.200,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 690/17 од 06.02.2018. године, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је одбијен евентуални тужбени захтев којим је тужилац тражио да се опозове уговор о поклону непокретности који су закључили тужилац, као поклонодавац и тужена, као поклонопримац, оверен пред Првим општинским судом у Београду 13.02.2004. године под Ов. .../..., којим је тужилац поклонио туженој двособан стан бр. ... у ..., у ..., те да се

обавезе тужена да се исели из предметног стана, као неоснован. У ставу другом изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у четвртом ставу изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужилац да туженој, на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 150.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку нема битних повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању које је утврдио другостепени суд, уговором о поклону Ов. бр .../... од 13.02.2004. године тужилац је поклатио туженој двособан стан бр. ..., површине 51м², у улици ... бр. ... у ... уз право доживотног становања поклонодавца. Парничне странке су биле у браку од 1996. до 2004. године и по други пут од 13.05.2004. године до 01.06.2011. године када је брак разведен, али су све време до 2011. године, одржавале заједницу живота која више не постоји, иако живе у истом стану. У току вишегодишње заједнице, односи странака били су нестабилни, с обзиром да је међу њима долазило до сукоба и свађа због којих је понекад интервенисала полиција. Тужилац и тужена нису стекли заједничку непокретну ни покретну имовину, а тужилац је учинио поклон туженој као свадбени поклон 2004. године, пре закључења њиховог другог брака. У време заједнице живота са тужиоцем, тужена је остваривала зараду, радећи на ... и водећи бригу о старим и непокретним лицима. Тужена нема друге имовине, а због болести плућа више није у могућности да ради и сада живи од социјалне помоћи која износи 9.477,60 динара.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд применио материјално право када је оценио да услови за враћање и опозив поклона нису испуњени, због чега је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев.

Одредбом члана 190. став 1. Породичног закона, прописано је да се враћају поклони чија је вредност несразмерно велика у односу на вредност заједничке имовине супружника, које су супружници учинили један другом у току трајања заједничког живота у браку, док је у ставу трећем истог члана прописано да право на повраћај поклона нема супружник ако би прихватање његовог захтева за повраћај поклона представљало очигледну неправду за другог супружника. Према члану 191. став 2. Породичног закона, на имовинске односе ванбрачних партнера сходно се примењују одредбе овог закона о имовинским односима супружника.

Правилна је оцена другостепеног суда да тужиоцу не припада право на повраћај поклона који је учињен туженој 13.02.2004. године, пре закључења њиховог другог брака, јер би прихватање тужиоцевог захтева за враћање поклона представљало очигледну неправду за тужену, имајући у виду трајање заједнице живота странака, околности у којима је поклон учињен и мотив поклонодавца, као и материјалне прилике и здравствено стање тужене, као поклонопримца. Наиме, заједница живота

странака је трајала око 16 година, њихови односи увек су били праћени свађама и сукобима и тај однос се није мењао, па је и код таквог стања брачних односа тужилац учинио поклон туженој. Тужена не поседује другу непокретност у којој би могла да станује, као ни имовину од које би могла да остварује приход, а због здравствених тегоба, више није у могућности да стиче зараду. Сходно наведеном, и по оцени ревизијског суда, прихватање захтева за повраћај поклона представљало би очигледну неправду за тужену, као поклонопримца, па наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Исто тако, правилан је закључак другостепеног суда да услови за опозив поклона због грубе неблагодарности поклонопримца, нису испуњени, јер се у конкретном случају понашање тужене према тужиоцу након закључења уговора о поклону не може окарактерисати као велика или груба неблагодарност, имајући у виду да се тужена према тужиоцу понашала на исти начин и пре и након учињеног поклона, да су односи парничних странака увек били нестабилни и да је тужилац у таквим околностима учинио поклон туженој, а да у току поступка тужилац није пружио доказе да му је тужена нанела штету трајним напуштањем брачне заједнице, односно заснивањем ванбрачне заједнице са другим лицем, као ни оштећењем његове имовине. Дародавац може да опозове поклон ако након учињеног поклона тако осиромаша да не може живети, као и у случају када поклонопримац покаже велику неблагодарност према поклонодавцу, наносећи штету његовом животу, телу, части и нарушавајући његову слободу и имање (правило из параграфа 567. Српског грађанског законика), па како у конкретном случају нема грубе неблагодарности од стране тужене као поклонопримца према тужиоцу као поклонодавцу, нису испуњени услови за опозив поклона. С обзиром да тужена има пуноважан правни основ за коришћење стана, неоснован је и захтев за њено иселење.

Како се ниједним ревизијским наводом не доводи у питање правилност утврђеног чињеничног стања и оцена изведених доказа, као ни правилност примене материјалног права, на основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић